

Kalarannas üüritavas korteris jagub alati ruumi külla tulnud ödele-vendadele ning siis pole lastel eakaaslastest mängusõpradest puudust. “Tõetus ja ümbritsus on alati olemas. Pead lausa valima, kellega koos välja minna. Jaanipäeval oli meil lastest pungil kümme autotäit. Vahel tundub mulle, et vanaemal on nagu lastelaager laua ümber, kakskümmend lapse last suppi söömas!”

Helen ütleb, et pole probleemi meelde jätta kõigi laste ja lastelaste nimesid, mida on juba pea poolsada. “Korduvaid nimesid pole, aga topeltnimesid küll, näiteks vennatütre Maria-Elisabet. Kuna ühel vendadest on viis tütart ja neil kõigil topeltnimed, siis järgmisena

lapsi saanud kurdavad, et neile ei jäägi midagi, vend on kõik ilusamad tütarlastenimed ära võtnud!”

Helen ei väsi imetlemast, kuidas tema 70aastane ema suudab tegeleda nii imikute, paariaastaste kui ka kooliealistega, kes jooksevad ringi ja teevad lollusi. Kõigile süüa pakkuda, valvata, koristada. Ema ja isa ehitavad pidevalt majale uusi saunu, kaminaruumi, terrasse juurde. Teismelistele pesa laka peale, väiksematele puu otsa, lisaks batuudid ja kiiged. Beebisid sünnib aina juurde.

Muruniiduki põrin annab märku, et on aeg teisele platsile kolida. Helen rõõmustab, et siin on avatud kiosk. Elisabeth näitab näpuga kõige suurema jäätisetuutu poole – kas sa jõuad sellele ära süüa? Laps saab jäätise ja ema kohvi.

KODUMAA VÄLISMAA

Ükski usutlus ei möödu, ilma et Helenilt välismaale tööle mineku kohta ei päritaks. “Ideaalne töövorm oleks periooditi külalissetenduste andmine ja kontserdireisid. Praegu on ju väga lihtne käia Eestist väljas töö, seda ma ka teen. Kui vähegi õnnestub, eelistan käia koos lapsega. Elisabethi esimene reis oli kuuenädalasena Iisraeli, kus mul olid soolokontserdid Jeruusalemma sümfooniaorkestriga. Kevadel laulsin Kleopatra osa kontsertetendustel Tel Avivis. Samuti oma lemmikooperi “Rinaldo” Almirena rolli. Nii tiheda graafikuga kui seal pole ma varem töötanud, kokku kümme kontserti, etendused järjest iga päev. See on häälele paras katsumus.”

Kui Helen 2000. aastate alguses Saksamaal õppis, oli ta juba abielus. “Nädalaid üksi olla oli väga raske,” meenutab ta. Kui sündis poeg, läks ta tagasi koos lapse ja emaga, kes tuli üheksakuust Stefanit hoidma. “Mõnes mõttes oli lapsega raskem, aga teisest küljest ei tundnud ma ennast enam nii üksi.”

Itaallannast õpetaja aitas lavahirrust vabaks saada. “Ta küsis, kas ma olen piisavalt valmistunud – ja kui olen, siis milleks närveerida? Tema trennirõhke õppeprotsess on tagantjärele meenutades värvikas kogemus. Ta ütles, et mul on väga suured šansid saada tipptegijaks, aga on kaks valikut – kui efektiivselt ei tööta, võin hiljem oma lastele kodus laulda, milleks võib muidugi ka raha kulutada.

Enne erialatundi tuli vähemalt kuus tundi iga päev harjutada, kuid kui tehniliselt välja ei tulnud, võis ta nii vihastada, et viskas õpilase poole tunni pealt välja. See tundus nii ebaõiglane, sest olid ju piisavalt harjutanud ja ka tunni eest maksnud... Sellel hetkel oli see päris drastiline.”

Tema ju ei teadnud, et olete tulevane primadonna? – “Teadis ikka!” naerab Helen.

Elisabeth tahab kõisredelist üles ronida. “Kallis, see on nii kõrge!” ütleb ema, kuid asub kohe toetama-utsitama. Laps siiski ei söanda ja mõlemad linalakad suunduvad mänguplatsile, mille päikesest soojaks köetud vetruvat pinda on nüi mõnus palja talla all tunda.

“Ja kõik kipuvad vanaema juurde ning tahaksid sinna jääda.”

